

กำไลบุษบง

บทที่ 12

อรุณวรรณ ไม่พอใจเลย ที่จู่ๆ ก็ต้องมาพักร่วมบ้านกับหญิงสาวสวย ถึงสองคนและมีมิตรก็แสดงไมตรีจิตต่อพวกเธออย่างจริงใจเปิดเผยอีกด้วย ภาพที่เธอเห็นมีมิตรกอดรัดลือกตัวแม่สาวใช้ไว้อย่างแนบแน่นด้วยความเข้าใจผิดว่าเป็นผู้บุกรุก แม้จะเกิดขึ้นด้วยความบริสุทธิ์ใจของทั้งสองฝ่าย แต่เธอก็รู้สึกบาดตาบาดใจอย่างยิ่ง

เธอคิดว่าจะรู้สึกดีขึ้นถ้าได้ทำอะไรให้แม่สาวใช้เดือดร้อนบ้าง แต่ก็ดูเหมือนว่าเธอจะเกรงอกเกรงใจอีกฝ่ายไม่ยอมอยู่ข้างเธอ แม่สาวใช้คนนี้สวยใสไม่ใช่น้อยๆ ถ้าเจ้าหล่อนพิถีพิถันแต่งหน้าแต่งตัวให้ทันสมัย ไม่ใช่สวมผ้าถุงรุ่มร่ามไร้ราคากับเสื้อยืดเก่าๆ ละก็ คงจะเป็นคู่แข่งที่น่ากลัวของเธอทีเดียว

เธอยิ่งขจัดใจที่ในขณะที่เธอมีแต่พูดคุยกุญพยายามถามเรื่องรองถึงความมุ่งหมายที่คุณเธอสองคนมาพักอยู่ที่นี้ และได้รับคำตอบเพียงว่า “แค่มาพักผ่อนเท่านั้นเองค่ะ” ชายหนุ่มคู่หมั้นก็แวนหลบเข้าครัวอยู่กับแม่สาวใช้เป็นนาน เธอเดินตามมายืนหน้าอกอดอกรอคอย จนในที่สุดก็เห็นเขาเดินยิ้มออกมา

หญิงสาวอดที่จะค้อนขวับด้วยความขุ่นเคืองไม่ได้ “พอมายูที่นี้ พี่หนึ่งก็รู้จักเข้าครัวนานๆ แล้วนะคะ” เขาถามงงๆ “อ้าว อะไรจะน้องวรรณ โมโหอะไรมา” “น้องวรรณอยากรู้ว่าพี่หนึ่งเข้าไปทำอะไรอยู่ในครัวตั้งนาน” “พี่แค่เข้าไปบอกน้องเค้าว่ากลางวันนี่ไม่ต้องลำบากทำอาหาร เพราะวานภดลจะให้คนงานนำมาจากโรงแรมเท่านั้นเอง”

“เท่านั้นเองแล้วทำไมถึงได้ยิ้มอ้อมอกอ้อมใจแบบนั้นคะ” เธอมองจิกอย่างจับผิดซึ่งมีมิตรเริ่มรู้สึกทำไมน่ารักเลย “ภดลส่งอาหารขึ้นมาให้เราสองคนต่างหาก ไม่เกี่ยวกับคนอื่นสักหน่อย”

“แหม ก็คุณเล็กยังทำอาหารเช้าเผื่อเราเลย ทุกอย่างเขาซื้อกันมาเรามาตัวเปล่ายังได้อิ่มอร่อยสะดวกสบายแต่เช้า น้องวรรณจะไม่มีน้ำใจตอบแทนบ้างหรือครับ แล้วภดลก็อาจทำมาเพื่อสองคนนั้นด้วยก็ได้”

“ภดลจะรู้ได้ยังไงคะว่ามีคนอื่นมาอยู่ที่นี้ด้วย”

“พี่คิดว่ายังไงๆ เขาก็ต้องรู้ เขาน่าจะได้พูดกับคนที่พาคุณเล็กมาเรียบริ้อยแล้วด้วย”

“ถ้าอย่างนั้นวันนี้พี่หนึ่งก็ควรบอกให้เขาจัดการให้เรียบริ้อยซิคะ”

“จัดการให้เรียบริ้อยเรื่องอะไรครับ”

“ก็เรื่องที่พักนะซิคะ จะให้ใครพักที่ไหนก็ให้ชัดเจน ไม่ใช่มั่วๆ แบบนี้”

มีมิตรพูดเสียงอ่อนน้อมอย่างเอาใจ “น้องวรรณจะ นี่ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลย อยู่ด้วยกันหลายๆ คนก็สนุกดีไม่ใช่หรือ น้องวรรณก็จะได้มีเพื่อนไม่ต้องกลัวเปลี่ยวกลัววังเวงด้วย”

“น้องวรรณไม่กลัวเปลี่ยวกลัววังเวงหรอกค่ะ น้องวรรณกลัวใจคนมากกว่า”

แม้เสียงแจ้วๆ แสนงอนจะไม่ดังมาก แต่ก็ดังพอที่ทั้งสองสาวพี่น้องจะได้ยิน เรื่องรองที่กำลังเดินกลับเข้ามาทางหน้าบ้านต้องหยุดยั้งลงเลที่จะปรากฏตัวเข้ามาแทรก และเรื่องระวีที่เสร็จจากล้างจานก็ยืนแอบฟังอยู่ข้างหลังประตูห้องครัวนั่นเอง มีมิตรมองซ้ายขวาอย่างไม่สบายใจแล้วดึงหญิงสาวเข้าห้อง และอรุณวรรณก็เดินตามอย่างไม่ขัดขืน

ประตูห้องนอนใหญ่เปิดตามหลัง พี่น้องสองสาวเดินเข้าหากันมองตามพลาซายหน้าเอื่อมๆ

“เวรกรรม..! ถ้าพี่ใหญ่ได้แฟนแบบนี้ละก็ หนูวีคงลุ่มใจแยเลย ยัยน้องวรรณยังกับเด็กโง่ไม่รู้วาทันกันอยู่ได้ยังไง นี่ขนาดเพิ่งรู้จัก หนูวียังรู้สึกว่าสุดท้ายจะทนไหว”

“คุณหนึ่งเขารักของเขาก็ข้างเขาเถอะ เราอยู่ของเราทำงานของเราไปดีกว่า”

“ถ้าอย่างนั้นเราถือโอกาสคันห้องนี้ซะเลยดีไหมคะ หนุ่มสาวเข้าห้องปิดประตูอ้อกัน คงอีกนานหรอกกว่าจะออกมา”

เธอจบประโยคด้วยการหลิวต่ายยิ้มแฉ่ง เรื่องรองจับหลังคอขำๆ โยกเบาๆ “อย่าทะเล้น แม่สาวน้อย”

ตู้หนังสือขนาดใหญ่จัดเรียงหนังสือและของประดับอื่นๆ ชวนสงสัย

นำค้นหา สองสาวท้าวเอวยืนมอง เรื่องระวีพูดว่า

“กำโลงไม่อยู่ข้างในตู้หอกมั้งคะ ถ้าจะหล่นจากข้อมือโดยไม่
รู้ตัว มันก็น่าจะกลิ้งไปอยู่ข้างใต้ตู้มากกว่า” เธอก็มองใต้ตู้ซึ่งมีเพียงช่อง
แคบๆ มีดๆ

“แต่ถ้าถ้ามันหล่นลงพื้นแล้วใครหยิบใส่ไว้ข้างในตู้ล่ะ เรามีโอกาส
แล้วต้องค้นให้ทั่วยามองข้ามที่ไหนเป็นอันขาด”

“ถ้าอย่างนั้นต้องเริ่มจากข้างบนหลังตู้แล้วละคะ แล้วค่อยดูข้างในตู้
ให้ผ่านตาทุกซอกทุกมุมจะได้สบายใจ ตู้หนาหนัก ช่องข้างใต้แคบนิดเดียว
แค่จะสอดไม้กวาดเข้าไปก็ไม่ใช่ง่ายๆ แล้วนะคะ”

“นั่นซิ แต่ถ้าจะให้แน่น่าจะเลื่อนออกมาหน่อยเพื่อว่าจะมีอะไรตก
อยู่ด้านหลังก็จะได้เห็น”

“ถ้าอย่างนั้นคงต้องหาทางไล่สองคนนั้นออกไปจากบ้านก่อนละคะ
ไม่อย่างนั้นเขาคงสงสัยแน่ๆ”

เสียงกุกกักสลับกับเสียงแปลกๆ ดังจากห้องที่ปิดประตูทำให้สองสาว
พี่น้องมองหน้ากัน เรื่องระวีย่องไปแนบหูกับประตู ครั้นพี่สาวหันหน้า
ทำสีหน้าห้ามปรามเธอก็เดินปลายเท้ากลับมากะซิ่วว่า

“สงสัยว่าคุณน้องวรรณจะกำลังปล้ำคุณพี่กระมัง”

“เดี๋ยวเถอะ”

พี่สาวทำท่าเงี้ยวจะดี อีกฝ่ายย่นคอหัวเราะแบบไร้เสียง เธอยก
เก้าอี้สูงมาตั้ง ถลกผ้าถุงขึ้นแล้วปีนขึ้นดูหลังตู้

“เห็นอะไรไหม”

“เดี๋ยวนะคะ”

มีแจกันหลายใบอย่างวางเรียงกันเป็นระยะสลับด้วยสิ่งของอื่น เธอ
เริ่มจากแจกันขนาดย่อมใกล้มือ หยิบขึ้นแล้วพลิกปากแจกันคว่ำลง ไม่มี
อะไรซ่อนอยู่ด้านหลังและภายในก็ว่างเปล่า เธอเลื่อนมือไถลออกไปยัง
แจกันใบถัดไปทางขวาและทางซ้ายก็ได้ผลอย่างเดียวกัน จึงปีนลงจากเก้าอี้
เพื่อเลื่อนตำแหน่งใหม่แล้วปีนกลับขึ้นไปเพื่อทำอย่างเดียวกันนั้นอีก

หากแล้วจู่ๆ ประตูห้องนอนใหญ่ก็เปิดออก ร่างสูงที่หนาแน่นก้าว
ออกมาแล้วชะงักมองเธอทั้งสองอย่างแปลกใจ พี่น้องต่างก็ตกใจทั้งคู่
แต่เรื่องระวีตกใจยิ่งกว่านั้น เพราะว่ามันเป็นจังหวะที่พอดีกับที่เธอพลิก
แจกันตรงหน้าคว่ำลง แล้วจึงจกหนุ่มตัวใหญ่ก็วิ่งออกมาและกระโดดเข้า
เกาะใบหน้าที่เหยเกสงเสียงกรีดร้องอย่างลึมดัว มันวิ่งไต่ไปตามกำแพงใสๆ
แล้วกระโดดหนีหายไปในขณะที่เธอก็ส่งเสียงกรีดร้องต่อเนื่อง ผวาตกใจ
จนสะดุดผ้าถุงรุงรัง พาให้ร่างบางๆ ลอยอยู่ในอากาศพร้อมๆ กับที่เก้าอี้
ค่อยๆ เอียงจะล้มลง

เธอคงบาดเจ็บไม่น้อยถ้าคนที่เพิ่งก้าวออกมาไม่ไหวตัวด้วยความ
รวดเร็วเข้ารับไว้ ร่างที่แข็งแรงเข้าไปข้างหลังเล็กน้อยแล้วก็ล้มตามกันลง
บนโซฟาโดยร่างบางๆ ของหญิงสาวทาบทับอยู่ข้างบน อีกครั้งที่เธอถูก
อ้อมแขนที่แข็งแรงรวบรัดไว้ในตำแหน่งที่ดวงตาประสานกันในระยะใกล้
เพียงแต่ครั้งนี้ไม่มีความมืดมดบัง และแม้ต่างคนก็ตกใจแต่ชายหนุ่มก็
รู้สึกคล้ายกับว่าดวงตากลมโตคมขลับคู่กันข้างคันท้ายิ่งนัก

“หนูวี เป็นอะไรหรือเปล่า..!”

เรื่องรองอุทานถามอย่างตกใจ ปราดเข้าประคองน้องสาว เรื่องระวี
หน้าซีด ขยับขลุขลุขลุผลึกใสคนร่างใหญ่ถอยห่าง ทั้งตกใจอับอายและ
ขัดเขิน โชคดีที่อรุณวรรณออกมาช้า จึงได้เห็นเพียงคนทั้งสามที่นั่งเรียง
กันอยู่ มิ่งมิตรกำลังมองแม่สาวใช้ที่นั่งอยู่ตรงกลางหันหน้ามาทางเขา
อย่างใส่ใจโดยมีคุณหนูเล็กของเจ้าหล่อนกอดประคองอยู่ทางด้านหลัง

“เป็นอะไรไหม เจ็บตรงไหนหรือเปล่า” น้ำเสียงเขาห่วงใย

“ไม่...” เธอได้แต่สั่นหน้า แล้วผิวหน้าก็กลับแดงระเรื่อ

“อะไรกันอีกคะ กรีดทะเล้นบ้านเลย”

เสียงถามขัดเคืองทำให้คนทั้งสามขยับตัว เรื่องรองรีบดึงน้องสาว
ถอยห่าง ขณะที่มิ่งมิตรหันไปอธิบายว่า

“วีสะดุดตกเก้าอี้ แต่ว่าพี่รับไว้ทัน”

“สะดุดตกเก้าอี้...” อรุณวรรณทวนเสียงสูงอย่างแปลกใจ “แล้ววี
กำลังทำอะไรหรือ ถึงสะดุดตกเก้าอี้ได้”

สายตาของมิ่งมิตรที่หันกลับมาปรากฏความสงสัยทำให้สองสาวต้อง
หันหน้าหลบ... จริงซิ... เขาเห็นว่าเธอกำลังปีนเก้าอี้ วุ่นวายกับการ
สำรวจหลังตู้หนังสือ.... เธอทำอย่างนั้นทำไม

“เอ่อ... คือว่าหนูวีจะเอาแจกันมาปักดอกไม้” เธอแก้ตัวไม่เต็มเสียง
กลับมาเป็นแม่สาวที่เอียงหน้าหนีไม่ยอมมองหน้าหรือสนทนากับเขาตรงๆ

อีกแล้ว

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว “จะเอาแจกันหรือ” เขาลุกเดินไปที่ตู้หนังสือ “จะเอาไปไหนพี่จะหยิบให้” สีหน้าเขาไม่เชื่อคำพูดเธอเลย “ไปนี้ไหม” “ไม่ค่ะ..!” เธออุทาน กลั้วว่าเขาจะหยิบเอาสิ่งที่เธอกำลังหาออกมา “ไม่เอาแล้วค่ะ หนูวีไม่อยากได้แจกันแล้ว”

“แน่หรือ ประเดี๋ยวก็แอบมาป็นจนแก้อีลัมอีก เอาไปนี้ก็แล้วกัน”

“ไม่เอาค่ะ... ไม่ต้องหยิบลงมาหรอกค่ะ”

“พี่หนึ่งก็อย่าไปยุ่งกับเขาเลยค่ะ บนหลังตู้สกปรกฝุ่นเยอะหรือเปล่า ประเดี๋ยวเสื้อผ้าก็จะมอมแมมเปล่าๆ”

“ไม่มีฝุ่นหรอกครับ คนดูแลน่าจะคอยทำความสะอาดอย่างดี” เขาพูดเหมือนบอกหญิงสาวอีกสองคน

สองสาวมองหน้ากัน ถ้ามีคนมาทำความสะอาดสม่ำเสมอ ยิ่งไงๆ กำไลก็คงไม่ได้อยู่ข้างบนหลังตู้เป็นแน่

แต่ข้างในและข้างใต้ก็ยังมีนาฬิกาข้อมืออยู่ดี.....

หนุ่มนกดลขับรถมาในเวลาใกล้เที่ยง สองสาวพี่น้องปิดประตูห้อง ค้นดูตามซอกมุมต่างๆ อย่างไม่ยอมให้เสียเวลา จนเหนื่อยจึงลงนอนพัก แล้วเรื่องระวิก็ยกมือปิดปากหาวหลายครั้งก่อนจะเคลิ้มหลับไปก่อนเพราะอากาศที่เย็นสบาย ทั้งเมื่อคืนนี้ก็อกใจไหวหวั่นกับเหตุการณ์ชวนระทึกจนนอนไม่หลับ... เพราะว่าเตียงแคบเรื่องรองจึงขยับที่ให้น้องสาวนอนสบาย ลากหมอนลงมานอนเสียที่พื้นแล้วผลอหลับไปอีกคน.

อรุณวรรณ ต่อว่าผู้มาดูแลเป็นอย่างแรก “มันยังงัยกันคะ นกดลทำไมถึงได้มีคนแปลกหน้ามาอยู่บ้านเดียวกับเราด้วย”

“น้องวรรณก็ คนแปลกหน้าที่ไหนกัน”

“ไม่แปลกสำหรับพี่หนึ่ง แต่ว่าแปลกสำหรับน้องวรรณค่ะ” เธอใส่อารมณ์อย่างไม่ปิดบัง “แหม... พี่หนึ่งจะรู้สึกแปลกหน้าได้ยังไง ก็กอดกันชะแนบแน่นขนาดนั้น”

“จู้จู้ ไม่เอาจะ”

เขารีบปราม แต่นกดลก็ได้ยินถนัด สีหน้ามีคำถาม เขาอธิบายว่า “พบครั้งแรกมีตมมาก ผมนึกว่าเป็นขโมยก็เลยล็อกคอไว้”

“อ้าว แล้วมีใครเป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

“ไม่มีใครเป็นอะไรหรอกครับ...”

มิ่งมิตรพูดยิ้มๆ เกิดความรู้สึกอ่อนโยนแปลกๆ เมื่อหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านไป เขายังได้รวบรวมของแม่สาวสวยใส่ไว้อีกครั้งเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา

“ตอนนี้ยังไม่ได้เป็นอะไร แต่อีกไม่นานก็คงต้องมีใครเป็นอะไรเข้าบ้างละ เมื่อเช้าแม่สาวใช้ก็ทำเรื่องอีก ปีนเก้าอี้แล้วแก้อีลัม พี่หนึ่งเกือบเจ็บไปด้วย”

“แล้วมีใครบาดเจ็บไหมครับ..!”

“ก็บอกแล้วว่ายังไม่มี..! แต่ก็คงจะต้องมีจนได้ถ้าคุณไม่รีบย้ายพวกเจ้าหล่อนไปพักที่อื่น”

อีกฝ่ายมีท่าทีลำบากใจ “เอ้อ... คือว่าเรื่องนี้ผมได้คุยกับคุณพันภพทางโทรศัพท์แล้วครับ...”

“ใครคือคุณพันภพคะ..!”

“เขาคือเจ้านายของผมครับ.. แต่ว่ากำลังทำธุระอยู่ที่ฝั่งโน้น... คือว่าผมโทรไปถามหากุญแจห้องแล้วก็เลยได้ความว่าคุณพันภพนึกว่าบ้านว่างก็เลยพาเพื่อนมาพัก”

“เอ๊ะ..! จะได้อย่างไร เจ้านายคุณนี่จะให้ใครมาพักก็ได้หรือคะ เขามีสิทธิ์อะไร ก็ไหนคุณยายไม่งามบอกว่าท่านห้ามไม่ให้ใครมาพักยังงัยคะ”

“เรื่องนี้ผมไม่ทราบหรอกครับ ทราบแต่ว่าคุณพันภพดูแลที่นี่มากกว่าสิบปีแล้วตั้งแต่ยังเป็นวัยรุ่น ผู้ใหญ่เกรงใจเขา เขาก็เลยทำอะไรๆ ตามใจชอบมานานแล้ว”

อรุณวรรณหันมาจ้องหน้าชายหนุ่ม “เรื่องนี้พี่หนึ่งต้องเรียนให้คุณยายทราบนะคะ”

“น้องวรรณก็ พันภพเป็นคนของใครก็ไม่รู้ คุณยายท่านมีพี่น้องหลายคนร่วมเป็นเจ้าของที่นี่ เราอย่าไปแตะต้องเขาดีกว่า”

อรุณวรรณสะบัดหน้าอย่างขัดใจ ขณะที่มิ่งมิตรก็นึกถึงคำพูดของคุณยายและบิดาเขา...

คุณไม่งามบอกออกไปว่าจะให้รางวัลคนที่พบกำไลเป็นเงินสิบล้านบาท นายพันภพคนนี้คงรู้เรื่องแล้วพาเพื่อนหญิงมาค้นหากำไลกับเขาด้วย.....